

[Tryll]

de enkelte arbejdsløshedskasser i de enkelte fagforeninger; det er altså det, som bliver brugt som argument for disse angreb på marginalgrupperne.

Med disse bemærkninger vil jeg sige, at vi finder, der ikke er noget belæg for de beløb, man har stillet op for de enkelte poster; vi har ikke kunnet få at vide, hvor meget besparelserne vil komme til at beløbe sig til. Derfor vil vi stadig væk fastholde, at vi regner med, at der bliver adskilligt flere besparelser som følge af den udstødning, der vil blive tale om efter dette lovforslags gennemførelse, og at der altså måske i højere grad bliver tale om, at der på grund af udskydelser af marginalgrupperne vil blive sparet milliardbeløb. Derfor vil vi selvfølgelig kraftigt vende os imod dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 99 stemmer mod 55; 6 stemte hverken for eller imod.

Anden næstformand (Karlskov Jensen):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Stoffer og materialer, arbejdsmiljørådet, bidrag til arbejdsmiljøfondet, tavshedspligt).

(Lovforslag nr. L 152. Fremsat 1/2 79. Første behandling 14/2 79. Betænkning 16/5 79. Anden behandling 23/5 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jørgen Jensen (DKP):

Vi vil stemme imod lovforslaget, fordi det er et dårligt forslag i den forstand, at det ikke tager hensyn til de erfaringer, man har, og

den viden, vi har, om forholdene på arbejdspladserne.

Ved anden behandling forkastede man kommunisternes forslag om, at man skulle sikre en forhåndsgodkendelse, at man skulle have fuld åbenhed på dette område.

Det er ikke et krav, som alene kommunisterne har rejst, det er der i tusindvis af arbejdere der har rejst rundt omkring på arbejdspladserne. Alle de, som har erfaringer på dette område: miljøkonsulenter og andre i arbejderbevægelsen, erkender, at det er nødvendigt med en forhåndsgodkendelse og nødvendigt med åbenhed om disse spørgsmål.

Man forkastede det altså, vel først og fremmest fordi man følte sig bundet af medlemskabet af EF og de begrænsninger, som det satte for vore muligheder for at lovgive herhjemme.

Ministeren sagde under anden behandling, at der ville være skuffelse i fagbevægelsen efter afstemningen i dag. Jeg mener, ministeren har mulighed for at forhindre, at den skuffelse er for dyb, hvis man tog ordet her og sagde, at man alvorligt ville arbejde for inden næste samling at komme med et forslag, som virkelig sikrede forhåndsgodkendelse og åbenhed.

Der er mange ting, der hver eneste dag, også efter andenbehandlingen, kunne give ministeren grund til at gøre noget sådant; jeg skal bare nævne den sag om spånplader, der diskuteres meget for øjeblikket. Man kunne rejse det spørgsmål - jeg tror ikke, jeg får svar - : hvem er efter vedtagelse af denne lovgivning egentlig ansvarlig, hvem er erstatningspligtig? Ministeren får en række bemyndigelser, men det fremgår også helt klart både af bemærkningerne til lovforslaget, af diskussionen i udvalget og også af de bemærkninger, der er faldet her i salen, at man ikke vil benytte de bemyndigelser til at forhindre f. eks. det, der er sket i forbindelse med spånpladerne i børneinstitutionerne. Det er givet, at det vil koste millionbeløb for ikke at sige milliardbeløb, inden den sag er afsluttet. Hvem skal betale det? Det er os herinde, der lovgiver på en sådan måde, at dette kan ske. Derfor kunne man stille det spørgsmål, om det så er ministeren, der er ansvarlig, når man ikke udnytter mulighederne.

Den anden ting, man kunne nævne, var, som jeg sagde, medlemskabet af EF, som